

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Megjelen hétfőn és énnepet után is

Előfizetési árak:
Helyben hazhoz hordva:

Egész évre	12 fr.
Fél évre	6 fr.
Negyed évre	3 fr.
Egy órára	1 fr.

Vidékre postán küldve:

Egész évre	14 fr. — kr.
Fél évre	7 fr. — kr.
Negyed évre	3 fr. 50 kr.
Egy órára	1 fr. 20 kr.

Hirdetések helyben ártandók.

Szerkesztőség:
Főter, Hermann-udvar I. emelet, a külső folyosón.

Bérmintelen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el. Kéziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:
Főter a törvényszék melletti Nomenmann-háznak utczára nyíló helyiségében.

Hirdetések díjazabály szerint.
Egyes szám 5 kr. ünnep- és vasárnap utáni szám 3 kr.

Az eltemetett Janszki-ügy.

Budapest, augusztus 11.

Ha tekintetbe vesszük, hogy a király a törvényhozó-testület megnyitási és bezárási trónbeszédein vagy királyi leiratain kívül manifestumokat kibocsátani csak a legrendkívülbb körülmények között szokott, akkor a Tiszához intézett legfelsőbb kézirat jelentőségét még akkor sem lehetne elvitatni, ha az csupán a szerencsétlen Janszki-ügy eltemetése végett íratott volna. A magyar királynak megvan az a felségjoga, hogy népehez, hű alattvalóhoz szólhasson anélkül, hogy királyi manifestuma vitaközös tárgyát képezhetné, és így ha Ő Felsége legfelsőbb kéziratában csupán azon ohajának adott volna is kifejezést, hogy a további izgatásoknak valahára vége szakíttassék, nem kétkedhetünk benne, hogy a királyhoz annyi szeretettel ragaszkodó magyar nép pártkülömbőség nélkül sietett volna Ő Felsége ohajának megfelelni.

De Ő Felsége nem parancsolni akart ezuttal, hanem egyuttal megnyugtanni és kiengesztelni a főlháborodott közvéleményt, s e tényekkel a királyi manifestum értékében odáig emelkedett, hogy teljes elégtételnek vehetjük azokért a sértésekért, miknek orvoslását az egész magyar közvélemény hangosan sürgette.

Nem szól ugyan a királyi leirat a Janszki-féle koszoruzási ténykedésről, de amíg itt nálunk is nem egy helyen merült föl az a jogos nézet, hogy egy barát sirjának csendes megkoszoruzása büntény alapját nem képezheti, s megérdemelt előléptetésnél akadályul nem szolgálhat, addig a nemzeti közfőlháborodást okozó ténykedésnek gyanusítgatásokra alkalmat szolgáltatott helytelen megválasztása fölötti roszalás egyenest befoglatatik a leirat azon pontjában, melyben Tiszá nézeteit helyeseknek s a királyéival egyetértőnek jelenti ki. Hogy itt aztán e kijelentés nem oly kézzelfogható egyszerűséggel fogalmaztatott, mint talán polgáraink általában ohajtották volna, annak magyarázata abban rejlik, hogy Ő Felsége leiratával nem csupán a magyar közvéleményre, de a katonai körök hangulatára is kívánt megnyugtatólag hatni, — igen természetes dolog lévén, hogy két ellenfél kibékülése mindig csak akkor válik lehetségessé, ha egyiket is, másikat is mérsékletre bírhatjuk.

Annál világosabb a királyi leirat azon pontja, mely a katonai személyváltásokat az alkotmányos jogok keretében történnének jelenti ki, s okául csupán katonai szolgálati tekinteteket

hoz fel. Eszerint tehát báró Edelsheim nyugdíjaztatása nem a magyar közvélemény megsértése, s Janszki előléptése nem a magyar kormány vagy az általa képviselt magyar nemzet megáláztatása s a katonai körök melletti tüntetés céljából történt volna; hanem történt azért, mert az első lemondott tisztéről, s az a kellő formák közt elfogadtatván, az így támadott üresedések folytán Janszki is az előléptendők sorába lépett, és ha ő fényes katonai pályáján egy félreértett functio daczára elnyeri uralkodójának magas kitüntetését, elnyeri történetesen akkor, amidőn egy másik — a nemzet előtt kegyben álló hadtestparancsnok lemondása elfogadtatik, ebből a körülmények közbejártása daczára sem lehetne semmi alkotmányellenes eljárást, vagy éppen nemzetellenes megtorlást következtetni. Nemzetellenes megtorlásról csak úgy lehetne szó, ha Janszki Budapestet hagyaték meg állomásában, vagy éppen itt léptették elő. De ez nem történt, sőt ellenkezőleg, innen elhelyeztetett, így az ő előléptése nekünk, magyaroknak, jogos keserűséget épp úgy nem okozhat, mint nem okozhatna egy az osztrák tartományokban magyarsága mellett tüntető tisztnek Magyarországon való előléptése. A hadügyi kormányzat mindenestre figyelemmel kell lenni a nemzetiségek ohajaira, de e figyelem odáig nem terjedhet, hogy a katonákat érzelmeik gyengéd nyilvánulása miatt bitófára juttassa, mert ekkor már csakugyan komolyabb okunk lehetne nekünk magyaroknak ifjaink jövőjét illetőleg aggodalmakat táplálni.

A legfényesebb pontja a királyi leiratnak az, ahol az alkotmányos király világosan kimondja, hogy a közös hadsereg szelleme nem lehet más, és nem is szabad hogy más legyen, mint a legfőbb haduré, ami éppen legbiztosabb kezességet nyújt az iránt, hogy e szellemet ezentel sem uralhatja más érzellem, mint versenyző törekvés a kötelesség hű teljesítésében, mely kötelessége a hadseregnek nemcsak a monarchiának kifelé való védelmét, hanem minden politikai pártüzelmektől távol állva, a belső rend fenntartása érdekében a törvények, s ennek folytán a törvényesen fennálló alkotmányos intézmények oltalmát is foglalja magában. Ha pedig a hadsereg szellemének olyan kell lenni, a minőt a legfőbb hadur, az alkotmányos magyar király

mutat — s kötelessége neki a fennálló törvényeknek érvényt és tiszteletet szerezni, akkor aggodalmakra egyes kirívó ellentétek daczára okunk annál kevésbé lehet, mert a királyi szó szentségében kételkedni nem is szabad.

De a királyi leirat komoly figyelemzetés is akart különösen az ellenzékhez, mely míg egyrészt mindent elkövetett arra, hogy zajos gyűlések s utcai demonstrációk által a katonaság és polgárság közti jó viszonyt tökéletesen aláassa, másrészt ebből kifolyólag Tisza Kálmán nehéz állásának megingatására készítette elő az aknaharcot.

Komoly figyelemzetést képez a legfelsőbb kézirat az ifyléle törekvések ellen, melyeknek megfékezésére egyenest utasítja Magyarország miniszterelnökét, azt az embert, kit már megvesztettnek hirdettek, de a kiról a mostani királyi leiratnál, újabban is kiderült, hogy uralkodójának feltétlen bizalmát bírja.

Mi már napok előtt, akkor, a mikor még a fővárosi lapok sem igen közölték Tisza ischli látogatásáról valami bizonyosat, kifejeztük vezércikkünkben az indokokat, melyek miatt Tisza állását megingatottnak nem hiteltük; a királyi leirat most megerősíti akkori azon feltévisünket, hogy Tisza most épp úgy bírja a korona bizalmát, mint azelőtt, s így az ellene irányult buktatási törekvés nem egyéb szélmalom-harcszál.

Tiszának sikerült a Janszki-ügyből is szerencsésen kiszabadulni anélkül, hogy állását, vagy a nemzet méltóságát kockáztatóra vetette volna, és hiszszük, hogy most már sikerülni fog neki a további tüntetéseknek is elejét venni, mert a hol a király ünnepélyes nyilatkozata adja a biztosítékokat, ott nem lehet szükség demonstrációkra.

Bár volna ezzel eltemetve az egész Janszki-ügy, hogy végre elmondhatnók róla: Requiescat in pace.

— r.

Tisza Kálmán miniszterelnök vasárnap (aug. 15-én) este Budapestről pár heti táulés végett O s t e n d é b e utazik. A miniszterelnök a mondott napon d. e. tudvalevőleg a történelmi kiállítást látja meg s ezentel egyelőre nincs olyan állami ügy, mely személyes jelenlétét okvetlenül megkívánna.

Jókai a legfelsőbb kéziratról a „Nemzet”-ben, többek közt a következőket írja: „Féltreéthetetlenül kimondja ez emlékezetes leirat, hogy a hadsereg szelleme nem lehet más, mint magáé a legfelsőbb haduré, ki azt kívánja, hogy a hadsereg politikai üzemekbe ne elegyedjék, ellenben ne csak a

háboruban legyen védője az országnak, de béke idején is a törvénynek és az alkotmánynak.

Tehát a király az, a kire hivatkozhatott a magyar miniszterelnök, nem pedig annak egyik hadvezére. Tehát azért, a mit a király kimond, nem érthette sújtó mellőztetés a magyar hadvezért.

És ezzel e sajnálatos conflictus, ugy hiszszük, minden józan eszű politikus, s minden loyális alattvaló előtt a legmegnyugtatóbb módon van befejezve — innen is, túl is.

Ismételjük — „innen is, túl is.” — Mert valamiképp mi, Magyarország alkotmányos érzelmű polgárai tudjuk és elismerjük annak a szükségét, hogy s a j á t é l e t ű n k b e n drága Magyarországnak élete. fenmaradása, biztosítása végett szükséges fentartanunk egy erős, hatalmas, egészséges hadsereget. — ugy a hadsereg intező köreiben is, elkezdve a tábornagyokon, le az őrzetetőig, mindenkinek át kell hatva lenni attól a meggyőződéstől, hogy egy alkotmányos, szabadságot élvező ország, egy hazaszeretettől lelkészül nemzet a biztosítóka a hadsereg diadalmának, oltalma a vereség idején, újjeteremtője nagy catastrofhák után.

A mi alkotmányos intézményeink minden módszert előteremtettek, mely a „rég”i osztrák ármádiát a „mostani” európai színvonalon álló „osztrák-magyar közös hadsereg” valódi tényleges hatalmává emelte; de azért viszont méltán követelhetjük, hogy ez az általunk nagy áldozatok árán kifejlesztett hadsereg ne legyen idegen test az államban; hanem legyen legfőbb őre alkotmányunknak; ne vegyen részt a pártok, nemzetiségek politikai küzdelmeiben, de a közös zászlón igenis lobogtassa a hazaszeretetet az alkotmányos szabadság nagyra-becsülésének zászlószalagjait.

Ezt az irányt határozta meg a legmagasabb királyi leirat, melyet mi joggal sorozunk hazánknak korszakalkotó eseményei közé.”

A sajtó és a legfelsőbb kézirat. Egyik fentebbi közleményünkben kivonatát adjuk Jókai azon cikkének, melyet a királyi kézirat megjelenése alkalmából írt. Alig térhetünk ki különben annak a constatastásától, hogy a tekintélyesebb ellenzékilapok igen loyális és csillapító hangon írnak a legfelsőbb kéziratról, melynek ténye egyáltalán nagy hatást ért el.

A „Pester Lloyd” e szavak előrebocsátásával bocsátkozik a kézirat fejtegetésébe: „Valódi királyi nyíltsággal járul ez enunciatio a legutóbbi hetek égett és izgalmas eseményeihez. Tán már itt is utalhatunk arra, hogy e nyilatkozat alakja példa nélkül áll ujkori alkotmányos szerényben, s hogy az ünnepélyes alakban, a melyben a királyi kézirat előtűnik fekszik, magasra kiemelkedve a nap ephemere áramlatai és a pártpolitika fölött, valóságos királyi, a nemzethez intezett üzenet gyánant tűnik az föl, a mely által a nemzet, államisága egyik legfontosabb motívuma felől nyeri a kívánt felvilágosítást. S ha majd a legközelebbi örök-

Töszomszédom Csupor Mátyas f. h. 10-dikén a piacon és így nyilvános helyen, az az összegyűlt népség előtt „vén számar”-nak nevezet.

Miután ezeken előrebocsátása mellett megrokkant becsületem veszélyeztetett, és el-lenem a gyalogolt offenzívája annál is inkább megragadva lévén, mert az e tekintetben általam megejtett puhatalások eredménye szerint mint „vén számar”, a helybeli róm cath. plébánia anyakönyvében, ugyszint az adonylivántartási lajstromokban elő nem fordulok.

Ennélfogva a fenti körülmények tekintetében, tisztelettel eszedem: kegyeskedjen Csupor Mátyas által az elvben ellenem kimondott „Vén számar” ezimnek visszavonását s annak Csupor Mátyásra leendő tényleges átruházását elrendelni, egyszersmind ötlet a bírósági börtönre becses közbenjötté mellett — a bekebelezési záradékkal ellátatni.”

Az egész környék feltűnő izgalomban várja most a bíróság ítéletét.

Próféta.

A feltalálhatlanok.

— Regény. —

Írta: **Pernett Frigyes.**

(70-ik folytatás.)

XXIX.

Kellemetlen találkozás.

„Az önknek néhány elejtett szavából érttettem meg. Mikor én irodájába léptem, ön egy előttem ismeretlen ural beszélt és dicserő és nyaraló szépségeit.”

„Igen, most már emlékszem; ön e tárgyról folytatott beszélgetésünk utolsó szavait hallhatta.”

„Igen ugy történt és én a lehetőség

ban a királyi kézirat szövezerinti szövegét szerteviszik az országban s tul Magyarország határain, mindentul a politikai bölcsesség actusának fogják tekinteni, amelynek loyaltitása le fogja csillapítani a nemzeti aggodalmakat, s melynek világos és határozott szavai által nyomtalanul el fognak söpörtetni egy factiosus szellem bizonyos nyilatkozatai, melyek alig léptek föl vakmerőbben és sürűbben, mint éppen a lefolyt napokban. Nem egy kormányelnökre való tekintet — bármily magasan is álljon az a korona bizalmában s bármily állást foglaljon is el az ország közvéleményében — idézhetett elő ily ellátározást, egy oly fejedelem önkakaratá impulsusából fakadhatott az, aki nem akarja túrni, hogy trónja és népe közt a félreértésnek még csak árnyéka is létezzék. Usakis ez a magyarzárak van helyén az adott esetben, s ha a mozgalom első megindító oka nem volt egyéb egy sajnos epizodnál, ettől az enunciatiótól egy valóságos állami actus értéke el nem viatható.”

Igen érdekesek e tekintetben a bécsi lapok, melyek szintén közlik a királyi kéziratot s el nem titkolható irigység tükröződik vissza a felett, hogy a magyar közvélemény ilyen imponans elégtételt nyert.

A „Neue Presse” ezeket mondja: „Ha megdöglünk, hogy a hadseregét illetőleg támadt nyugtalanokká sem nem hivatalos közlés, sem nem az alkotmányserzőleg arra jogosult tényezőkh által jutott kifejezésre, s hogy a magyar kormányzat még egyáltalán nem volt alkalma nyilatkozni, ugy ez a kézirat rendkívül engedményt jelent a magyarországi közvéleménnyel szemben, s emyiben példa nélkül áll a korona közvetlen nyilatkozatai közt. Nemcsak hogy határozottan és ismételtelen kijelenti a kézirat, hogy a magyar közvélemény nyugtalanokká alapítalan a katonai személyváltásokból levont következtetések tévesek, hanem a legfelsőbb hadur maga a leghatározottabban vája a hadsereget a magyar hazafisággal, az ország törvényeivel és alkotmányával ellentétbe helyezés ellen, egyenest sajnosnak nyilvánítva, ha egyes esetek miatt az egész hadsereg vonatik kedvezőtlen bírálat alá. Az egészen alkotmányos szellem vonul végig, a közvélemény tisztelte, az állami morális tényezőinek figyelembevétele, amikre nekünk itt Ausztriában lehetetlen az irigységérzete nélkül tekintetünk, mert tudjuk, hogy nálunk ilyesmi nemcsak hogy nem történt még, hanem alkotmányos fejlődésünk mai szomorú nívauja mellett alig történhetik, s mindez annak határozottabban jut kifejezésre, mert az uralkodó mellétek valamely a ügygyel egybe nem függő alkalom kikérésését érzelmei nyilvánítására, hanem a sajátban és a népnyíléseken kifejezésre juttatott nézeteket magukban elegetedőnek és érdemének találtára, hogy megzsfolja azokat. Másrészl az azonban ez a kézirat a kétségkívül egyik legnagyobb diadala Tisza kormányzati művészetének. Micsoda határtáulau bizalomnak orvondhat ő a koronánál, hogy ilyen — minden hagyománytól eltérő — javaslatot tehetett és sikerült azt elfogadtatni! S mily böles előrelátást, mily érzéket áru el a nagy állami szükségletet iránt, hogy — a nép és hadsereg közt kezdődő, s idővel végzetessé válható — félreértést csirájában elfojtandó, nem habozott rendkívül eszközökhez

élesen figyeltem, mert biztosra vettem, hogy ön nem a tájképi bája”ért érdeklődik. Elhatároztam, hogy ez érdekes vidéket magam fogom tanulmányozni és a tetten saját felelősségemre végrebajtom.”

Henrik arcán a harag felleje vonult át. „E szerint még az eszmét is lopta! Még ez sem volt az ön sajátja. Megtértenhetett volna, hogy ont a véletlen ide vezet, hogy a viszonyokat kikintatja és ezekre alapítja tervét. Ez mindenesetre saját képességének bizonyítéka lett volna, ha mindjárt a kivétel...”

„Igen a kivétel! Az volt a szerencsétlenség, hogy az nem sikerült. Ki gondolhatta volna, hogy a véletlen azt az átkozott csendőrt utamba állítja.”

„Az ilyen véletlenekre el lehetett készülvé. Önnek különben megvoltak utasításai; tudta, hogy minden ilyen kísérlet a legszigorubbán el van tiltva. Az ön nygetlensége következtében egy egész vagyont vesztettünk, a mely pár nappal később bizonyosan hatalmunkba került volna.”

„Szándékomb jó volt! Én mindent átszolgáltattam volna.”

„Az elhiszem, már azon egyszerű okból is, mert ön minden ama széptárgyakat nélkülünk nem lett volna képes értékesíteni!” szolt Henrik gyonosan. „Ez a biztosítás nem sok értékkel bír.”

„Mit szándékozik tehát tenni?”

„Bejelentettem a dolgot Londonban.”

„Akkor el vagyok veszve!”

„Szavamra mondom, hogy sem én, sem a mieimnek nem akarjuk még hajszálát sem meggöribíteni!”

Katego bizalmatlanul nézett föl. „Ezt komolyan mondja?”

„A legkomolyabban. Most pihenje ki magát; szükséges lesz, hogy kissé földüljön.”

„Ah igen; reudkivül fáradt vagyok!”

Az „ARADI KÖZLÖNY” tárczája

(Augusztus 13.)

„Számár.”

— Az „Aradi Közlöny” eredeti novellája. —

Számár!

Nos én nem találok egy cepp sértést sem ebben az elnevezésben.

Mert kérem alisan utoljára vegyük csak a dolgot úgy, amint az van, hogy tulajdonképen mi az a számár.

A számár egy négy lábú teremtmény, mely az állatvilágban oly erényekkel bír, a milyenekből egy állat sem dicsekedhetik.

A számár ürelmes, megelégszik a leg-hitványabb bogánésköröval. Nem állítok senki husára, vérere, nem falja fel állattársait, már pedig nemcsak az állatok, de még az emberek közt is, kiket Isten saját hasonmására teremtett, akadnak olyanok, kik felebarátjaiknak husát elebe helyezik a legfinomabb rostélyos szniczinek. Aztán a számár nem olyan nagy számár, mint a minő számárnak képzelik sokan, ami kitűnik abból is, hogy az olvasás alapelveiben járta. Az „A-b-c”-t ismeri azon különbséggel, hogy az I betű az első, az A pedig az utolsó. Sőt a számár büszke lehet multjára is, midőn az üdvözítő arra érdemesítette, hogy rajta Jeruzsalembe lovagolt.

Tehát ily fényes multu és erényekkel tündöklő állattal párhuzamba helyezettmi csak dicsőségére válik az illetőnek. Tekintsünk csak a házias életben is hány férj és feleség van, kik szeretet és gyengédségből egymást hizelegve „kutyuskának” és „mucuzskának” nevezik, pedig a kutyus harag, a mucuz pedig karmol. Nem sokkal híresebb volna és édesebben hangzana-e a csinos fesesség ajkairól,

ha férjcskéjének arcját megezirógatva, így lizelegne: hogy kis „esaszikám” vagy „szamaraeskám”, plane ha a férj papuskormánya alatt nyug. még meg som nehelzhetne érte.

De fájdalom! az emberiség csak a külfényt bálványozza, a belétrekre mit sem ad, a mi leginkább kitűnik abból is, hogy elebe helyezi az aranyóráit a záptojásnak és minden más ragadozó gyilkos állatot a számárnak.

Ezek közé tartozik Csupor Mátyas is. Ha Kőcsög Péter azt mondta volna neki, hogy maga Hiena vagy Oroszlán, hát nem történt volna az ami, de hogy „Számár”-nak ezimzte, ez megbocsáthatlan sértés volt.

Történt pedig az eset úgy, hogy Csupor Mátyásnak volt egy zsenle színű ratlerja. Kőcsög Péternek pedig egy fokhagymaszősző színű pinésije. (Megjegyzendő, hogy mindkét állat más-más nemhez tartozott.)

A ratler gyöngéd érzelmeikkel viseltett a pinési irányában, ami a szerető kutyaszivek között is nagyon természetes dolog.

Amde nagy akadály állt előttük, és ez az akadály a kerítés volt.

A szerelmes ratler ezen a kiállhatatlan helyzetben úgy vélt segíthetni, hogy egy hatalmas lyukat kapart a kerítés alatt s azon át tette tiszteletét a pinésimél.

Egy ily alkalommal a viszontlátás öröme egy valóságos lövésrent rendezett a szerelmes pár, mely abból állt, hogy üttek, hajtották egymást a tágas udvaron, mely mükedvelői ténykedés folytán az összes baromfi-állomány lábra és szárnyra kapva ijedelmeinek iszonyu kotkodacsolás, hápogás és gágogásban adott kifejezést.

Kőcsög Péter a nagy riadal által déltáni álmból felébresztve, ingerülten kiszaladt a tornáczra.

A szomszéd ratlerja épp akkor esipett el farkánál fogva egy bubos jérezét.

nyulni s személye és állása egész súlyával támogatni azokat. Valóban itt egy állami férfiú eszlekedtetővel állunk szemben, s mi örülünk ezen, noha be kell vallanunk, hogy így államférfi művészet a monarchiának csak egyik felében kormányoz, melyhez mi nem tartozunk.

MEGYEI KÖZÜGYEK.

— Arad megye virilistái. —
(Vége.)

Braun Mór, Soborsin, 265 frt 86 kr. Bíró Akos, Zsigmondháza, 264-96. Weisz Márton, Talpas, 263-93. Schöffer Ádám (öreg), Szemlak, 258-20. Id. Török János, Muszka, 257-51. Muszkalaj János, Új-Pánát, 257-39. Nass Ilés, Agris, 257-12. Tagányi István, Kurtics, 256-25. Schaffer András, Szemlak, 255-24. Bienstock Dávid, Butyán, 254-83. Bogdánffy Gergely, Drauce, 253-59. Ifj. Kilián Márton, Kurtics, 253-30. Institoris Gyula, Soly-Bucsa, 251-79. Reingruber Ádám, B-Zerind, 250-81. Berger Izrael, Butyán, 249-28. Hász Antal, E-Simánd, 249-19. Weidenfeld Bernát, Új-Pánát, 248-87. Post János, Elek, 246-77. Róth Lipót, Szemlak, 246-30. Cs. Szabó Mihály, K-Perég, 245-59. Török Béla, Cs-Simánd, 244-74. Tamásdán Dóme, Kurtics, 244-01. Bartók András, M-Pécska, 243-67. Keresztes Szida, O-Pécska, 240-08. Popovits Demeter, Ottlaka, 239-91. Kaufmann Adolf, Pankota, 239-68. Keiser Mihály, Szemlak, 238-39. Kabdebó Kristóf, Kurtics, 237-41. Aeckermann István, E-Simánd, 236-74. Wittmann Miksa, Elek, 236-31. Mahler Antal, Kurtics, 236-25. Szán Tódor, Kerek, 236-06. Perv János, Seprés, 235-65. Stöckl Márton, Szentmárton, 233-05. Petrovits György, O-Pécska, 232-73. Szabados József, M-Pécska, 232-16. Kohn László, Zsigmondháza, 231-35. Löwinger Ferenc, Kurtics, 231-30. Tamásdán János, O-Pécska, 231-28. Klein János, Elek, 230-42. Ross János, Szemlak, 229-71. Fritz János, N-Perég, 228-87. Csernovits György, Cs-Simánd, 228-15. Atzél Péter, Magyarud, 226-12. Dániel Antal, Radna, 223-55. Novák Péter, Vadász, 223-70. Winter János, Ternova, 222-25. Borsos János, M-Pécska, 221-55. Sellenk Alajos, Kurtics, 219-59. Dániel Gergely, Drauce, 219-37. Mezei Béla, Apatelek, 218-34. Ifj. Engel Mór, Ottlaka, 217-63. Dániel József, Daud, 216-85. Körtvélyessy Miklós, Talpas, 216-57. Messer Lipót, Kisjenő, 214-20. Schwarz Ignác, Drauce, 213-82. Kempf Mihály, Kurtics, 213-77. Kocsis Mátyas, O-Pécska, 213-43. Ajmáry Pál, Kurtics, 212-32. Szekula Petru, O-Világos, 211-63. Fikler József, O-Pécska, 210-91. Dégh Gyula, M-Bodzás, 210-70. Fábrián László, Kurtics, 209-88. Tittiser András, Pankota, 209-78. Hajós Mátyas, M-Pécska, 208-54. Strasser János Lajos, Dulesele, 208-28. Paugner Mihály, N-Perég, 208-18. Raubauer Ferenc, N-Perég, 207-74. Rác Mihály, N-Pél, 207-42. Zsulán Gligor, Szemlak, 207-06. Pavlovits Konstantin, Pankota, 203-65. Scheer Zsigmond, Sikula, 202-15. Wohlheim Lipót, Berzova, 201-48. Molnár István, M-Bécska, 201-28. Gautner János, Új-Szentanna, 201-16. Reingruber Ádám, Vadász, 201-14. Gulys Mitru, Szemlak, 199-48. Dengl József, Magyarud, 199-25. Siklován Vászka, O-Pécska, 197-07. Kövér Márton, Szemlak, 196-90. Pavlás József, O-Pécska, 196-81. Vertán Ernő, Csermő, 196-50. Popovits György, Sikló, 196-40. Szondy Imre, Kis-Perég, 196-20. Herold Alajos, Zsigmondháza, 196-05. Elias Adolf, M-Pécska, 195-72. Tamásdán Vászka, O-Pécska, 195-01. Kohn Salamon, Vadász, 194-85. Bartók Mihály, Szemlak, 194-07. Löffler Mór, M-Bodzás, 194-05. Argyelan Nikolaj, Kerek, 193-63. Bulboka Vaszilje (diolos), Kurtics, 193-16. Kaufmann Mór, Gyorok, 193-11. Mare Nikolaj, Ottlaka, 192-04. Mándl Ferenc, N-Perég, 191-46. Kóhánsz Gábor, Kurtics, 190-83. Medgyaszay Sándor, Kurtics, 190-83. Kilián József, Kurtics, 190-77. Kinczig József, Paulis, 189-73. Kodraán János, I. Flore, Sikló, 189-28. Feigl Izidor, Gurahonoz, 189-22. Herschkovits Ilés, M-Halmagy, 188-43. Kabdebó Károly, Talpas, 187-97. Leitner Pál, O-Pécska, 187-55. Fejér György, Borosjenő, 187-46. Petritor Stéva, O-Pécska, 186-27. Schmidt Mihály, Szemlak, 186-10. Reizner Jakab, Vadász, 185-88. Tamásdán Stéva, O-Pécska, 185-48. Györi István, M-

Pécska, 184-64. Petrovits György, N-Pél, 184-59. Kohn Mór, Sillingyid, 183-85. Kovács József, M-Pécska, 183-77. Keresztes József, O-Pécska, 183-68. Zsulán László, Szemlak, 183-53. Kátholzer József, Szent-Márton, 183-38. Mairovits Mór, Radna, 183-34. Kapra Flore, Cs-Simánd, 183-19. Gombos Dávid, Szekudvar, 183-14. Oszter Ferenc, M-Világos, 182-77. Kertay Iván, M-Bodzás, 182-25. Boksn Mózse, Kurtics, 181-89. Dóráru György, O-Pécska, 181-80. Csiznás Herman, N-Pél, 181-20. Rucsan Károly, N-Perég, 180-73. Zeller Miklós, Új-Pánát, 180-60. Singer Adolf, Szöllös, 180-10. Wekerle Ferenc, Új-Szentanna, 180-01. Vertás János, O-Pécska, 179-47. Patrubán Dániel, Drauce, 179-36. Ponta György, O-Pécska, 178 forint 99 kr.

A kir. adóhivatalok által a megyei legelső adófizetőkkel az 1886. évi XXI. t. c. 25. §-a szerinti beérkezett kimutatások alapján szerkesztett ezen összeállítás oly felhasználási tételre, hogy mindazok kik az ellen észrevétel tenni, úgy az 1886. évi XXI. t. c. 26. §-a által adott kedvezményben részesülni kívánnak s ez iránti jogosultságukat igazolni képesek, ugyanazon t. c. 27. §-a értelmében f. évi augusztus 27. 28. és 30. napján d. e. 9-től 11 óráig, d. u. 3-tól 5 óráig Aradon a megyeház nagyeremében tartandó nyilvános ülések alatt az igazoló választmány előtt szóval, vagy írásban annál bizonyosabban jelentkeznek, mert a legtöbb adót fizető bizottsági tagoknak névjegyzéke e nyilvános üléseken 1887. évre végleg megállapítani s megerősíteni végett a törvényhatóság közgyűlés elé terjeszteti fog.

Zaradékok megjegyzeték, hogy egy ezen összeállítás eredetije, mint az adókimutatások a hivatkozott t. c. 25. §-a értelmében Páris (Gábor) megyei aljegyző s választmányi jegyző irodájában küszömlére kitétték s augusztus hó 19-étől, vagyis az igazoló választmány összehívása előtt 8 nappal a hivatkozó órák alatt bárki által betekinthető.

Kelt Arad megye igazoló választmányának Aradon 1886. évi július 27-ik napján tartott üléséből.

Bárány Albert, Páris Gábor, elnök, 222-25. Pál jegyző.

— Az új közigazgatási törvény és a megyei kis és nagy községek. —
Szabályrendeletijavaslat.

A megyei kis és nagy községeknek az 1886. XXII. t. c. 64. §-a értelmében eszközölendő szervezkedésére vonatkozó irányelvek megállapítása tárgyában.

(Folytatás.)

33. §. A községi bíró, vagy ha akadályozva van, az előjárásnak a bíró és jegyző által meghatározandó egyik tagja a napi teendők ellátása végett a községhez reggeltől estig jelen lenni tartozik.

34. §. A községi vagy körkormány hatásköre a gyámság és gondnoksági ügyek rendezéséről, a községi vagy köröri hatásköre pedig a közegészség-ügy rendezéséről szól: s végre a községi erdőségi s illetve járási főerdész hatásköre az erdőtervényben, s az erdőtervény végrehajtása tárgyában kibocsátott utasítások és rendeletekben van megszabva.

35. §. Az előjárás tagjai részére a következő fizetések állapítatnak meg u. m.:
A bíró fizetése évi forint.
Másod- vagy törvénybíró fizetése évi frt.
Az adószedő esküdt évi fizetése
Az esküdték fizetése egyenként évi

S esetleg még:
A községi közigyám fizetése évi frt.
Megjegyzés: Az előjárók részére általában a jelenleg érvényes fizetés veendő fel. — s ott, hol akár felemeltetnek, akár leszállítottatnak a községi képviselőtestület ebbeli határozataihoz a törvényhatóság jóváhagyása külön, s a szervezési szabályrendelet beérkezése előtt kikérendő.

Ott, hol saját községi közigyám nincs, hanem körkormány van szervezve, a fentebbi tételek utolsója következőleg pótolandó.

A körkormány fizetéséhez való hozzájárulási arány az 1877. XX. t. c. 173. §-a értelmében a közigazgatási bizottság által állapított meg.

Ezek után
a községi orvos (esetleg körorvos) fizetése (illetve körorvosoknál: a körorvos fizetéséhez való hozzájárulási arány) az 1876. 14. tezik 144. §-a.

a községi jegyző (esetleg körjegyző) fizetése (illetve fizetéséhez való hozzájárulási arány) pedig az 1886. XXII. t. c. 66. §-a értelmében a törvényhatóság által külön határozattal van megállapítva.

Erdőbirtokos községekkel
irandó még:
Hasonlag külön határozattal van megállapítva, az erdőtervény (1879. XXXI. t. c.) alapján szervezett járási főerdész fizetéséhez való hozzájárulási arány is.

36. §. A község határára kívül eső minden hivatalos utazás alkalmával a községi előjárók részéről a következő napidíjak számíthatók fel:

a) a községi bíró napidíja egy napra 80 kr., egy nap és egy éjjelre 1 frt 20 kr.;
b) a községi esküdtéknek napi díja egy napra 80 kr., egy nap és egy éjjelre 80 kr.;
c) községi jegyző napidíja egy napra 2 frt, egy nap és éjjelre 3 frt.

A napidíjon kívül előfogat díj csak oly helyeken számíthatók fel, hol a község saját fogattal nem rendelkezik s díjtalan természetben előfogatás sem dívik, s hol végre az előfogat-szolgáltatásnak vállalkozási uton való biztosítása esetében a vállalkozó, hivatalos utazásokra díjtalan előfogatot szolgáltatni kötelezve nincs.

Az előfogat díj kilométerenként 14 kr., a visszatámasztás azonban, ha ez még ugyancsak azon napon, vagyis ugyanazon előfogat tartózkodásig, csak 7 kr.

Vasúti utazásnál a jegyző másod-, az előjáróság többi tagjai pedig harmadosztályú menetdíjat számíthatnak fel.

A törvénybíró és adószedő és közigyám a bíróval egyenlő napidíjat nyerneik.

(Folyt. köv.)

TAVIRATOK.

— A feliratok elmaradása. —

Budapest, aug. 12. (Az „Aradi Közlöny” eredeti távirata.) Szemben a már mindentörtéző közömbösre jutott királyi kézirat, több törvényhatóság, mely tegnap és ma tartott ülést, az Edelsheim-Janski ügyben az országgyűléshez intézendő külön feliratok tárgyában tett indítványokat, mint tárgyalanokat, elvetette. Ugyanezt kellett volna tennie tegnap Arad város törvényhatóság bizottságának is. Szerk.)

— Tisztelgés Pejacsevich hadtestparancsnoknál. —

Budapest, aug. 12. (Az „Aradi Közlöny” eredeti távirata.) Gróf Pejacsevich hadtestparancsnok ma délen fogadta előbb a közös hadsereg, azután a honvédség tábornokait és tisztakarát. A honvédség üdvözlőre magyar nyelven a következőképpen válaszolt: „Uram! Szívből üdvözlöm önök. fogadják kérem köszönetemet a figyelemért, melyben részesíteni ma sziveskednek, és tarták meg személyemet bajtársi érzelmeikben.” — A hadtestparancsnokot kelkesen megéljenzették.

Külföld.

A Kaukaszus védelme kozsok colonisatiojával. Pétervárról érkező jelentések szerint, Asinóv kozak hetmannak Abyssiniából való visszakerzése a kaukaszus partokozak kozsokkal való colonisatiojait ismét napirendre hozta. Asinóv Pétervárról dolgozik terveinek melyeknek keresztülvételében a moszkvai sajtó Kátkov kozlyával együtt támogatja.

A kozsok a Feketetenger partján a Kaukaszus minden ellenség elől elzárják, s a Feketetenger flottájának esetleges operatiojait hátul fűződnék. Asinóv (valosintulog terveinek támogatása végett) azt állítja, hogy Konstantinopolból megbízható forrásból arról értesült, hogy ott egy angol pénzzel dolgozó titkos bizottság a cserkeszeket felkészésre bízta a fégyverekkel látja el.

A török-bolgár viszony. Sophiai hírek szerint Karawaloff bolgár miniszterelnök, a rumeliai szervezeti szabályzat mindazon czikkeit, a melyek a Bulgária és Kelet-Rumelia közti administratív egységeket nehezítik, feltétlenül elveti. A portát ez nagyon lehangolta, bár Sándor fejedelem újabb ismét kitejézésre juttatta hüségét és tiszteletét a török uralkodó iránt.

Legujabb posta.

— Az európai válság. A páris „Journal des Débats” Németország és Ausztria-Magyarország ellen azt hozza föl, hogy Bulgáriával szemben nem tanusítottak oly erélyt, mint Görögország ellen s hogy Ártokk Oroszország befolyásának a Balkán-félszigeten. Czikkét a lap így végzi: Európa a gasteini találkozás után bizonytalan kényelmetlenség érez; úgy tetszik, hogy a válság nincs közvetlen közel, de átmeneti stádiumban van. Az a benyomás érezhető, hogy új csoportosulások vannak készülőben s hogy az eddigi megszokott diplomatiá kombinációk sokat vesztek soliditásukból.

— Elitelt anarchisták. Monsból sürögnyik augusztus 11-iki kelettel, hogy a Bardeaux-féle ügygárnak a legutóbbi zavargások alkalmával történt elpusztítása miatt indított pörben kihirdették az ítéletet. Ott vádlottat fölfüggetelték, kettőt 20—20 évi kényszer munkára ítélték el. A többi vádlottak szinten eliteltettek: büntetésük három havi fogság és 15 évi kényszer munka közt váltakozik. A tárgyaláson igen nagy számú közönség volt jelen, de semmiféle tüntetés sem volt.

Az „Aradi Közlöny” előfizetési feltételei.

Helyben hazhoz hordva:
Egy évre 12 frt — kr.
Félévre 6 — —
Negyedévre 3 — —
Egy órára 1 — —

Vidékre postai szétküldéssel:
Egy egész évre 14 frt — —
Félévre 7 — —
Negyedévre 3 — 50 —
Egy órára 1 — 50 —

Az előfizetési pénzeket kérjük e hó végéig az alólírott kiadóhivatalhoz czémezve beküldeni.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel. Arad, 1886. évi augusztushóban.

Az „Aradi Közlöny” kiadóhivatala.

N A P T A R.

Augusztus 13. Péntek. Róm. cath. napf. Ipoly. Kaszán. — Prot. napf. Ipoly. Kaszán. — Görög-orosz napf. (aug. utaz. 1.) Eleazar. Nap kel 4 ó. 53 p., ny. 7 óra 16 pe. uz.

Augusztus 15. A pánkoti önk. tizoltó kar és az ipartestület tá. vizsgálma.

Augusztus 15. Az aradi iparos ifjak önképző és segélyező egylete nek rendes félévi közgyűlése d. u. 3 órákor.

Augusztus 19. Az aradi kereskedő ifjak táncvirgalmá a városigyet nagyeremében.

A piaci edények ólomtartalmá.

— Gazdaszonyaink figyelmebe. —

Közegészségügyünknek óhajtok némi szolgálatot tenni, a midőn közönségünk figyelmébe vagyok bator felhívni azon körülményre, hogy a piaczon árukt eserepedény leg több esetben ólomtartalmú mily jelentékeny, hogy ennek a szervezetbe jutása mily könnyű, s végre hogy következményei mennyire károsak szervezetünkre.

Időszentem vélem ezt közönségünknek figyelmébe ajánlani leginkább most, amidőn tudvalevőleg legtöbb alkalom kínálkozik házi-asszonyainknak ily eserepedényeket igénybe venni, amennyiben a különböző gyümölcs- és gyümölcs-íz (lekvár), befőzésnek ideje küszöbön van.

Tudvalevőleg ezen befűtök készítésénél különös gond szokott fordítani ezek szép színe és jó ízének biztosítására, amiért is különösen figyelembe vétetik, hogy az illető edény lehetőleg tiszta, sőt mint a czéának leginkább megfelelő, új eserep-edény legyen.

Eppen ezen körülmény indított arra, hogy eserepedényeinket vizsgálat alá vegyem, meggyőződést szerzendő, ha vajon tartalmaznak-e ólmot és esetleg mennyiségben? Mert meggyőződök, hogy az ország több részén eszközöltetnek már hason irányú vizsgálatok, s sajnálatlalt tapasztaltatott, hogy a legtöbb helyen készült eserepedény máza, felette sok ólmot tartalmazott.

E czéla tehát beszereztem, a helybeli piaczon két eserepedényt, és pedig egy 4 liter tartalmú és egy 6 liter tartalmú zöldmázos lábat.

Ezeket vizsgálat alá véve, találtam az elsőben 1.126 grm. a másodikban 1.340 grm. ólmot.

Látható tehát, hogy eserepedényeink mázában igen sok ólom van jelen, mely különösen savak jelenlétében rendkívül könnyen oldódik (így természetesen a gyümölcs-savak által is) és így a különböző gyümölcs befűt és izek (lekvár) befőzésénél, mily nagy mennyiségben jut a legundorabb módon készített élelmi czikkünkbe, és ennek utján szervezetünkbe.

Tapasztaltatott már számtalan esetben, hogy különösen azon gyümölcs-befűtök, melyek befőzés előtt eserepedényben ezekkel vagy ecetvízzel forraltatnak fel azért, hogy állítólag szép színtek megtartsák, de meg a különböző gyümölcs-ízek élvezete után emelyegint, fejűjást észlelnek, mint azonban rendszerint az édességnek tulajdonítunk, holott minden ily esetben az ólom jutsza káros szerepét.

Nehogy azonban az ólom káros hatása csak az elsorolt és jelentéktelennek látszó mérvben legyen ósmert, kötelességemnek tartom erről részletesebben megemlékezni, hogy ez által lehetőleg meggyőzzem közönségünket arról, miszerint ettől kitéphetőleg óvakodni szigorú kötelesség.

Az ólom ugyanis a már említett módon a szervezetbe jutva, a mérgezőek legveszélyesebbikét az „idült ólom mérgezés” idézi elő, melynek tünetei csak hónapok, sőt sokszor évek múlva lének fel, a midőn már a legundorabb apolás mellett is, csak kivételes esetekben lehet segíteni.

Eppen ezen körülmény teszi az ólom mérgezését a legveszélyesebbé, annál is inkább, mivel legtöbb esetben fel sem ismerhető, amennyiben tünetei oly számtalan alakban nyilvánulnak, hogy azokat csak orvos képes igen gondos megfigyelés folytán felismerni, míg az illető megemlégett ezen felépítő tüneteknek mi komolyságot sem tulajdonít mindaddig, míg a már csaknem gyógyíthatatlan „idült” jellegét fel nem ölti, s fájdalom, de ekkor, már mint említém, a segély legtöbb esetben kivan zárva.

Ki van zárva pedig azért, mert a legkisebb mennyiségben is szervezetbe felvett ólom a vérkeringésben mint felhívás ólom vétetik fel, a szervezetben fokozott összegyűjtetik és úgy a mirigyek, mint a idegrendszerben, a sejt-képző anyagok alkotó részévé válik.

Az idült mérgezés további lefolyása az igen gyakori fejűjás, szédülés, álmatlanságban nyilvánul, mely különösen bármely esetben oda tejlődhetnek, hogy az illető beteg „az ólom nehézkört” kapja, melyből a menekülés határos a lehetetlenséggel.

Ha tekintetbe vesszük, hogy az emberiségnek hány %-a szenved az említett tünetekben, s hogy ennek tulajdonképpen okát mi idézte elő, hány %-a nem tudja, — s így lehetetlenség fontosságot nem tulajdonítani éppen ezen, mindennapos mérgezési módnak, mely kiszámíthatatlan arányban fertőzött meg az emberiség szervezetét s ugyanazon arányban idézi elő az említett tünetek mindennaposágát a nélkül, hogy az egészségét legundorabbban őrzi is csak sejtethető, ha vajon mitől ered gyógyíthatatlan betegsége.

Nem ajánlható tehát eléggé, hogy legnagyobb elővigyázat forlittassék minden esetben arra, miszerint semmi néven nevezendő főző vagy evőeszköz ezen veszélyes fémmel fertőzött ne legyen, nehogy tudunkkal is gyarapítsuk azon különben is számtalan, egészségünket oly sok irányból megtámadó veszélyeinket.

Az elsoroltakon kívül van még egy igen kényvelmes módja az ólomnak szervezetünkbe juthatni, melyet mint szintén időszent, ugyancsak szükségesnek tartok fölemlíteni.

Közleg ugyanis a vadászati idénye, melyben szintén bő alkalom nyújtatik az ólom említett szereplésének, amennyiben az elejtett vadak legtöbb esetben a lőszék táján telvék „seréttel”, melyek rendszerint csak felületesen vagy éppen nem szoktak kiszedni, hanem a helyett még gondosan feloldtatnak, a vadhisz izletesebbé tétele végett alkalmazott, ugynevezett ecetes-pácz hozzáadásá által, hogy ez uton a husban foglalt „serétmennyiség” lehetőleg oldott állapotban, a húst teljesen telítve, annál könnyebb módon juthasson szervezetünkbe, hol azután romboló hatását meggyőzőhatatlanul gyakorolja.

Ajánlatos tehát ezen alkalmat is lehetőleg kizárni és a páczba teendő vadhúst, előzőleg

ezzen említett fertőzéstől gondosan megtisztítani.

Hogy ez teljes biztossággal eszközölhető legyen, legelőszérőbb a vad lősebének táját egyszerűen kivágni, mert ez esetben legelőszérőbb hibát ejtünk a majd föltálatandó peccenyen, míg az ezt előzők föltelentl nyugodtak lehetnek, hogy egészségüknek nem ártottak.

Miután mindezek után is a cserep főző-edények használata sok esetben elkerülhetetlen, vagyok bator az ezeket igénybevévő házi-asszonyaink figyelmét különösen felhívni, hogy ezen edények beszerzésénél azokat használat előtt legalább 4—5 ízben ecetvel főzzék ki, mert csak ezen módon távolítható el az ólomtartalom úgy, hogy azzal egészségünknek ne legyenünk kénytelenek ártalmálalanni.

Schauer Lajos, gyógyszerész.

HIREK.

— Arad és Vidéke.

— Jánossy Dömjén rendfőnök fogadtatása. Tegnap délután érkezett Aradra Jánossy Dömjén, a minoriták újonnan megválasztott rendfőnöke. A pályaháznál mintegy negyven főből álló társaság fogadta, kiknek nevében Várjassy Arpád tanfelügyelő beszélt. Beszédében körülbelül azt fejezte ki, hogy örömmel észlelik a változást, mely az eltávozás és visszaérkezés közben végezh ment. Elment mint jóbarát, és visszajött mint egy egész rendnek a főnöke, a minő Erdélyben és Magyarországon csak egy van. De reméli ugyanmond, hogy ebben az állásban is csak úgy fog Aradvárosával gondolni és írni, mint csakoly érzelmet fog viselteni, mint azelőtt. Kívánja különben, hogy minő tovább viselhesse e tisztet. Jánossy meglátatlanul válaszolta, hogy igen köszöni a megtiszteltetést és erejéhez mérten igyekezni fog, hogy ugyfelelősségi, mint egyházi tekintetben megfeleljen a várakozásoknak. Még egynehány szíves szó után a harsány éljenzések között kísérték lakására a rendfőnököt.

— A közigazgatási bizottság ma délután 3 órákor ülést tart.

— Gróf Degenfeld-Schonburg altábornagy tegnap este Aradra érkezett. Ma reggel az összes helyt állomásozó huszárság felöltöztetést tart s délután jelen lesz a katonai lövészverseny. Az altábornagy holnap utazik el Aradról.

— Mulatság Pankotán. A pánkoti önkényes főzoltókar és az ipartestület a szokásos templomünnepély alkalmával f. évi augusztus 15-én a „Zöldkert” helyiségében hangversenyt, s a „Fehér kereszt szálloda” dísztermében zárkörtü táncvizsgalmat rendez.

A mulatság kezdete délután 3 órákor, a táncestély pedig este 8 és 1/2 órákor lesz. Beletöltődje a hangversenyre 40 kr. A táncestélyre 80 kr. Felhívítások köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— Időjárás. Bár a holt sason az idén kiesett az évből, a kánikula javában érezeti forró fönyét. Viszapotolja azt a néhány enyhé napot, mivel arra látszott kecsgetetni, hogy jön az észirósák ideje, mikor a természet meg pompájában van és az ember nem lustul el a hőszőlő szépségeit élvezni. Így azonban az aszfalt forró és puhul, a levegő forró, mintha valami nagy pékkemenésből bocsátának az emberek azon részére, kiket a mindennapi foglalkozás a vásárosz, íróasztalhoz, vagy bármennyi kórosárat helyhez köti. Természetes hát, hogy Arad nappal néptelen és csupán az esti órákban kezdődik el egy kis élet a czirkuszban, a kávéházak kioszkjaiban és a vendéglők kertjeiben. Mert nappal nagyon, nagyon meleg van.

— Katonai lövészverseny. A cs. és k. 15 lövességi dandár Új-Arad mellett ma augusztus 13-án d. u. 2 órákor lövészverseny rendez. Minden fölorában új futás. Bírók: gr. Degenfeld-Schonburg Kristóf altábornagy hadtestparancsnok, Varga Emil, Wense Ernő és Bulyovszky Károly vezérőrnagyok. Zaitsek Károly és Czertlen Márk ezredesek. Jابلányzó Sándor alezredes. Indítók: Stiehrer Ferenc és lozag Grotowski Zsigmond századosok. M é r ő k: Páldi Sándor és Soltész Bertalan századosok. Pályára ügyelők: gr. Zedtwitz Kuno, Hoyer Máté, lozag Scarpa Pál, Szabó Zoltán főhadnagyok. — Hat verseny lesz: I. Akadályverseny szolgálati lovakkal, 3200 méter távolságra, a tulajdonos által lovagolva. Négy díj, elzárva aug. 7-én negyven alírással. — II. Alírástak akadályversenye. Minden századhoz és minden utász-szakaszhoz egy lovas. Távolság körülbelül 3000 méter. Három tiszteleddíj és három pénzdíj. — III. A Reiter-club akadályversenye. Távolság 4000 mtr. a győztesnek tiszteleddíj Zaitsek ezredesétől és 150 frt a Reiter-clubtól. — IV. Az ezredtulajdonos akadályversenye, távolság 3200 mtr., a győztesnek tiszteleddíj gr. Pálffy Mórca ezredtulajdonosától. — V. Huszárok akadályversenye, minden századhoz és minden utász-szakaszhoz egy lovas, távolság 3000 méter. Három tiszteleddíj és három pénzdíj. — VI. Vadász-verseny, tisztek, hadapródok és egyéves önkényteseknek a 15. lövességi dandártól, távolság 6000 méter, a győztesnek tiszteleddíj a Pálffy-huszárezred tisztkarától. — A III. és IV. versenyre a versenyterén is lehet nevezni kettős bétételt.

— Tíz a városban. Tegnap délután ugy 11 óra táján felzett a városi toronyór, még pedig a Gáj külvárosban. Nyáry L. alkaptány ki is ment azonnal, rendőrök kíséretében s nem sokára a tűzoltók is három

